

Thalbitzer: Forordningen har, som jeg tillod mig at bemærke, i sin § 65 noget ganske lignende, saa at vort Forslag ikke er noget nyt, og jeg maatte maaskee tillade mig at oplæse denne Paragraf. Der staaer nemlig: „Under flige Sagers Behandling bliver, navnlig hvad angaaer de ved et Vandløb beliggende Møller og andre Vandværker, at see afgjort, hvor stor en Vandmasse sammes Bestdtere, i Forhold til Udstrækningen af de dem tilkommende Privilegier, nødvendigviis behøve, samt om ikke nogen Indskrænkning i denne Vandmasse kunde opnaaes ved passende Forandringer i Værkets Indretning m. v. eller ved at forbinde anden Kraft med Vandkraften, begge Dele mod billig Erstatning, Alt, forsaavidt ikke Vedkommende maatte kunne formaaes til, ligeledes mod billig Erstatning, ganske at opgive Afbenyttelsen af Vandkraft, imod at anvende anden Kraft, t. Ex. Vindkraft, Dampkraft osv.“ Det er altsaa rigtigt, at denne § 65 har de samme Bestemmelser, som vi have tilladt os her at udvide til et andet Tilfælde; thi her omhandles det Tilfælde, hvor man vil benytte Vandet til Engvanding, og hvor Møller ere til Hinder derfor. I de Tilfælde, jeg har tilladt mig at omtale, vil man ikke benytte det, man vil derimod gjerne af med det, for at faae sine Tørv bjergede, men det kan naturligviis ikke lade sig gjøre uden at give Erstatning. Med Hensyn til, at Mølleieren skulde blive præjudiceret eller prægraveret derved, da troer jeg ikke, at dette vil finde Sted efter hvad der her staaer; thi der staaer, at han skal være enig med dem. Jeg maa ogsaa bede lægge Mærke til, at § 16, hvortil vi knytte dette Tillæg, taler mere om Forlig; her er ikke saameget Tale om endelig Afledning eller Tvang, thi, hvis Tvang skulde finde Sted, saa maatte der staae fuldstændig Erstatning; men det stiller sig saaledes i det praktiske Liv, at Sagen er bleven standset derved, at en Minoritet ofte ikke vil gaae ind derpaa, uagtet den erkjender og maa erkjende, at den har Nytte deraf. Pluraliteten, som vi have tænkt os her, er de nærmest Tilgrændsende ved Naen. Der er altid en Mængde, man kjender, og de ville altid blive tilfaldte ved saadanne Møder. De have den meste Eng, og de komme ogsaa

til at betale det Meste; men de ville naturligviis gjerne have — saaledes som Forordningen antyder for andre Tilfælde — at de, der boe længere borte, som stode op til Moser og Søer, ogsaa skulle deeltage i saadanne Udgifter, der naturligviis derved ville blive mindre for dem; thi de finde det ubilligt, at disse ikke ogsaa skulle give deres Skjærv dertil. Slige Personer, som boe længere borte, komme til at give en meget ringere Erstatning, hvilket jo er antydet at skulle skee efter de samme Regler, som Forordningen bestemmer for andre Tilfælde; det vil sige, den vil blive, som Landvæsenkommisstonen i sin Tid bestemmer den; thi denne har jo den Opgave, at den skal udføre det vigtige Hverv at bestemme, hvem der skal deeltage i Udgifterne, og hvorvidt Enhver skal deeltage deri, og dette Hverv skal den jo udføre, enten vort Forslag kommer til eller ei. Vi ere altsaa blot komne med vort Forslag, for at lette den Arbejdet saameget som muligt, og det er jo heller ikke sagt, at disse Synsmænd altid skulle tiltræde eller benyttes; kun, hvor Landvæsenkommisstonen saa at sige ikke har Idee derom, skulle disse Synsmænd gaae den tilhaande. Det er nemlig ikke muligt for Landvæsenkommisstonen at bedømme de mindre Vandløb, som grændse op til de større, saaledes som det er for Synsmændene, der næsten stadigt have dermed at gjøre. Det er derfor, vi have henpeget paa disse Mænd, — ikke fordi de altid skulle benyttes, men for at de kunne benyttes, naar Landvæsenkommisstonen saa at sige maa erklære sig fallit eller erklære, at den ikke kan komme ud af det. Hvem skal den da tye til? Der er da ingen Nærmere at tye til end netop disse Vandsynsmænd. Det er, fordi Landvæsenkommisstonen befinder sig i en meget vanskelig og uheldig Stilling, at vi have troet, at vort Forslag kunde fremme Sagen.

Dahl: Dersom dette Lovforslag var at forstaae i dets første Paragraf saaledes, som den erede fjerde Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Blechingsberg) har forudsat eller har antaget for muligt at være Forslagsstillernes Mening, saa vilde jeg med ham være enig i, at Thinget ikke burde antage det til Behandling, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om